

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.447/2021/4.

A felperes:

felperes neve felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Vargha Balázs Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző dr. Vargha Balázs ügyvéd

Az alperes:

alperes neve alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 65.P.23.387/2020/8.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 84.000 (nyolcvannégyezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül a Lap neve dátum-i számában „cikk címe” címmel megjelent cikk miatt az eredeti cikk megjelenésével azonos helyen és azonos méretű szövegben, betűméretben szerkesztetten adja ki az alábbi közleményt:

„Helyreigazítás: Lapunk dátum-i számában „cikk címe” címmel megjelent cikkében valótlanul állítottuk, hogy település polgármestere, felperes neve értékesíteni szeretné az önkormányzat tulajdonát képező település, ... utca szám alattirészén lévő ingatlant, mely egykor "nevű" ...művész műterme volt. Valótlanul állítottuk, hogy felperes neve polgármester az öt fős képviselő-testületben kisebbségben maradt eladási ötletével. A valóságban az öt fős település képviselő-testület egyhangú döntéssel, azaz felperes neve polgármester támogató szavazatával elvetette az ingatlan eladásának lehetőségét és azzal kapcsolatban helyi népszavazás kiírásáról döntött, így az ingatlan sorsáról a település lakói dönthetnek.”

Kötelezte az alperesi lapot kiadó kiadó neve-t, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 100.000 forint perköltséget áfával terhelten és 36.000 forint eljárási illetéket a Magyar Államnak külön felhívásra.

[2] Határozatának indokolásában ismertette a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdését; a Kúria PK 12. és 14. számú állásfoglalását; a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 497. § (3) és (4) bekezdését.

[3] Kifejtette, hogy a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok (a felperes által írt e-mail) és tanúvallomás adatai alapján is az állapítható meg, hogy nem bizonyította az alperes azon sérelmezett közléseket, hogy értékesítési szándéka volt a felperesi polgármesternek a település "nevű" műterem vonatkozásában, hogy az értékesítési ötletével kisebbségben maradt a képviselő-testületben, továbbá, hogy nemleges szavazatot adott volna le.

[4] A felperes elektronikus levele különféle opciókat kínált a képviselőknek, a felperes továbbá nem az ingatlan eladásáról, hanem annak hasznosításáról nyilatkoztatta a képviselőket. A felperes eladási szándékát az „ingatlannal való kínládás” szövegezés és az értékesítés tárgyában helyi népszavazásra feltett kérdés megfogalmazása nem támasztják alá.

[5] A tanúként meghallgatott alpolgármester feltételezései, érzelmi alapú véleménye sem vezethetett a sérelmezett tényállítások megalapozott állítására. A felperes azon képviselő-testületi érvelése, hogy az ingatlan felújítása - tulajdonjoga megtartása esetén - több 100 millió forintba kerülne, ugyancsak nem támasztotta alá az értékesítési szándékát, mert az a megalapozott döntéshez szükséges és indokolt tájékoztatásnak minősül. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyreigazításra kötelezte az alperest mind az értékesítési szándék, mind a képviselő-testületben történő szavazásról való közlés vonatkozásában.

[6] Kifejtette, hogy a való tény közzététele is indokolt, mivel ezáltal válik egyértelművé, hogy a képviselő-testületben a felperes is elvetette az ingatlan eladási lehetőséget, mint hasznosítást és a képviselő-testület döntött a helyi népszavazás kiírásáról. A

megfogalmazott helyreigazítás megfelelően tájékoztatja az olvasókat a valós történetekről és arról, hogy település település lakói dönthetnek arról, hogy értékesítsék-e a cikkbeli ingatlant.

[7] A perköltségről a Pp. 80-83. §-ai, a Pp. 499. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 23.) IM rendelet alapján, az eljárási illetékről az Itv. 39. § (3) bekezdés b) pontja alkalmazásával döntött.

[8] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását kérte.

[9] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés c-d) pontjaira alapította.

[10] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte azt a körülményt, hogy a sérelmezett cikk tárgyát képező ingatlanadás egy helyi politikai vita. Az Alkotmánybíróság vonatkozó gyakorlata szerint pedig a politikai vitákban a tényállítás fogalmát megszorítóan kell értelmezni. A szóban forgó kijelentés értékelése nem történhet csupán a kijelentés direkt és szó szerinti tartalma alapján, hanem a vitatéma összes körülményét figyelembe kell venni a közügyek minél szabadabb vitája érdekében. A vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy az milyen valódi jelentést hordoz a választópolgárok számára.

[11] Kifejtette, hogy a kijelentések közvetlenül a közéleti szereplők politikai tevékenységére vonatkoznak, ezért vélelmezhető azok véleményként való értelmezése. E körben utalt arra, hogy a cikk szerzője mindkét oldalt megkereste a kialakult vitával kapcsolatos valamennyi vélemény bemutatása okán, azonban a felperes megtagadta, hogy álláspontját kifejtse, amely terhére nem róható, hiszen a szakma szabályai szerint eljárva, megfelelő forrásokat felkutatva írta meg a cikkét.

[12] Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján nem megfelelően állapította meg a tényállást, mert személyl tanúvallomásával igazolta, hogy a felperes a 2020. május 11-i levele előtt már elmondta annak az ötletét, hogy értékesíteni kellene, vagy egyben, vagy részeiben az "nevű" ingatlant. A tanúvallomás igazolja, hogy az értékesítési szándék a felperestől származott, ő volt az, aki felvetette az eladás ötletét és hangot adott annak a véleményének is, hogy az ingatlanak komoly művészeti értéke nincs, továbbá ő volt, aki az eladást népszavazásra utalta úgy, hogy az ingatlanak csak a helyrajzi számát tüntették fel a kérdésben. A cikk szerzője ezen tényekből alappal jutott arra a következtetésre, hogy a felperes értékesíteni szeretné az ingatlant és ezen szándékával végül a képviselő-testületen belül kisebbségben maradt.

[13] Az elsőfokú bíróság által megállapított helyreigazító közlemény indokolatlanul terjedelmes, az feleslegesen azonosítja be a felperest kétféleképpen is, indokolatlanul részletezi magát az ingatlant, valamint a második közlés vonatkozásában indokolatlanul ismétli meg a felperes nevét és pozícióját egyszerre és indokolatlanul utal a képviselő-testület létszámára is.

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen az alperes fellebbezésének visszautasítását kérte annak elkésettsége okán. Kifejtette, hogy az alperesnek azt legkésőbb 2021. március 22. napján a hivatali idő végéig elő kellett volna terjesztenie a Pp. 146. § (6) bekezdése értelmében, ezzel szemben az alperes a fellebbezést 2021. március 22. napján 23 óra után terjesztette elő.

[15] Másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását, az alperes perköltségben történő marasztalását kérte. E vonatkozásban előadta, hogy az alperes által szerkesztett napilap országos médium, így az ezer fős település település egy ingatlana és a képviselő-testülete egy döntése nem országos jelentőségű, felfokozott érdeklődésre számot tartó politikai kérdés.

[16] Kiemelte, hogy nem volt vitás a perben, hogy az ingatlan eladásáról szóló szavazás egyhangúan nemleges volt, ami egyben azt is jelenti, hogy nem valós a perbeli cikk azon tényállítása, mely szerint a polgármester a testületben kisebbségben maradt eladási szándékával. Valótlan a cikk és a fellebbezés azon tényállítása is, hogy ő utalta a döntést népszavazásra, ugyanis erről a képviselőtestület döntött egyhangú szavazással és nem a polgármester egy személyben. Így a népszavazásra bocsátott kérdés megfogalmazása mögött sem állhat a polgármester félrevezető szándéka, miként azt a cikk és személyl, az alperes perbeli tanúja vallomásában állítja.

[17] Utalt arra, hogy perbeli cikk megjelenését követően több, mint nyolc hónappal került közlésre a helyreigazító közlemény, ezért indokolt, hogy az olvasók a helyreigazító közleményből minél teljesebb értékű információhoz jussanak. Az elsőfokú bíróság által meghatározott terjedelem elégséges ahhoz, hogy a helyreigazítás az időmúlásra is tekintettel betöltse a jogszabály szerinti rendeltetését.

[18] Az alperes fellebbezése alapos.

[19] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson bírálta el. A felülbírálat során a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, így - az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelemre tekintettel - a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött. A felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta.

[20] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított érdemi döntésével és a levont jogi következtetésével a másodfokú bíróság azonban nem értett egyet, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján egészben megváltoztatta.

[21] A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen a fellebbezés elkésettségét állító felperesi fellebbezési ellenkérelem kapcsán azt rögzíti, hogy nem minősül elkésettnak a határidő utolsó napján, a hivatali idő végét követően elektronikus úton benyújtott fellebbezés (BH2017.231.). A Pp. 612. §-a határidő számításra vonatkozó különös szabályt tartalmaz, mely szerint, ha perben a kapcsolattartás elektronikus úton történik, a határidő elmulasztásának következményeit - a napokban, munkanapokban, hónapokban vagy években megállapított

határidő esetén - nem lehet alkalmazni, ha a bírósághoz intézett beadványt legkésőbb a határidő utolsó napján elektronikus úton az informatikai követelményeknek megfelelően előterjesztették. Erre tekintettel a fellebbezésre nyitva álló határidő utolsó napján - függetlenül a hivatali idő végétől - szabályszerűen nyújtotta be az alperes a fellebbezését, azt érdemben kellett vizsgálni.

[22] A Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy egy sajtóközlés megítélése során elsőként arról szükséges dönteni, hogy az adott közlés a közügyekben való megszólalást, közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, vagyis a közügyek szabad vitatásával áll-e összefüggésben. Ennek során azt kell vizsgálat tárgyává tenni az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint, hogy az adott közlés megjelenésének módja, körülményei, a vélemény tárgya és annak kontextusa, a közlés apropóját adó esemény, továbbá a kijelentések tartalma, stílusa, illetve a közlés aktualitása, valamint annak célja a közügyek szabad vitatását érinti-e [13/2014. (IV. 18.) AB határozat].

[23] Mindezen körülmények értékelésével az volt megállapítható a perbeli írás teljes szövegkontextusát [PK 12. számú állásfoglalás], a sérelmezett közlést tartalmazó írás címét [8/2018. (VI. 5.) AB határozat] vizsgálva, hogy a közlés egy közérdeklődésre számot tartó, részben kulturális, részben politikai témájú véleménycikk része volt. Ebben a szerző a kép egyik ..., "nevű" településben található műtermének művészettörténeti jelentőségét mutatja be annak apropóján, hogy az írás szerint e fontos kulturális örökséget a megsemmisülés fenyegeti, mert a település polgármestere az ingatlan eladását kívánja elérni a felújítás jelentős költsége miatt.

[24] A cikk részletesen bemutatja a ...művész életpályáját, és az egykori műterem önkormányzat általi megvételéről, és a vételt követő tervekről és a helyi civil közösség összefogásáról számol be. Ezt követően - az utolsó harmadában - a település képviselő-testületének az ingatlannal kapcsolatos döntéseit ismerteti és az alpolgármester álláspontja alapján ad tájékoztatást a felperes ingatlan eladását eröltető magatartásáról.

[25] A közügyet és közfeladatot ellátó személy tevékenységét megvitató tartalma miatt a cikk automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvezi az Alkotmánybíróság töretlen - és a bíróságokra kötelező - gyakorlata alapján. A sajtóhelyreigazítás szempontjából nincs annak jelentősége, hogy országos vagy helyi jelentőségű a közléssel érintett közügy, és annak sem, hogy a politikai vita milyen széles érdeklődésre tart számot.

[26] Ezt követően abban volt szükséges állást foglalni, hogy a felperes eladási szándékára vonatkozó közlés az újságíró valós alapon álló véleményét, értékelését fejtette-e ki vagy megalapozatlan tényt közölt az olvasókkal a felperes ingatlannak kapcsolatos elképzeléseiről.

[27] A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog - figyelemmel az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozatára - a kifejtett véleményt annak érték- és valóságtartalmára tekintet nélkül védi. A szabad véleménynyilvánításhoz való jog a vélemény kifejtésének lehetőségét védelmezi, a kifejtett vélemény tartalmától függetlenül. Az értékítéletre, az egyén személyes véleményére a szabad

véleménynyilvánításhoz való jog minden esetben kiterjed, függetlenül a kifejtett vélemény érték- és valóságtartalmától. Az Alkotmánybíróság mércéje szerint ugyanis az értékítéletek és a személyes meggyőződést közvetítő vélemények mindaddig, amíg összefüggésben állnak a közügyekkel, attól függetlenül élvezik a véleményszabadság alkotmányos oltalmát, hogy helyes vagy helytelen, tetsző vagy nem tetsző, értékes vagy értéktelen gondolatokat tartalmaznak [7/2014. (III. 7.) AB határozat].

[28] A másodfokú bíróság rögzíti azt is, hogy az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB határozatában kifejtett gyakorlata szem előtt tartja azt, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának kitüntetett szerepe van az alkotmányos alapjogok között. A véleményszabadság, mint a kommunikációs jogok anyajogának kiemelt szerepét és védelmét a 3145/2018. (V. 7.) AB határozat is megerősítette és a társadalmi igazságosság és az emberi kreativitás szempontrendszerében tovább is értelmezte azt.

[29] Ezen elvi alapokon megállapítható, hogy a sajtó részvételével lefolytatott társadalmi és politikai folyamatokban az újságírók önkifejezése is védelmet élvez, amelyben teret kaphat az egyéni véleménynyilvánítás szubjektív eleme is az objektív jellegű tájékoztatási kötelezettség mellett. Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozata alapján az újságíró véleménynyilvánítása határainak meghatározásakor figyelemmel kell lenni a közvélemény kialakulásának, illetve szabad alakításának érdekére is. Ugyanis a sajtó egyfelől a szabad véleménynyilvánítás eszköze, másfelől alapvető szerepe van a véleményalkotás feltételét képező tájékoztatásban [37/1992. (VI. 10.) AB határozat].

[30] Utal a Fővárosi Ítéltábla arra is, hogy az Alkotmánybíróság több határozatában rögzítette [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, 7/2014. (III. 7.) AB határozat, 1/2015. (I. 16.) AB határozat], hogy a közéletet alakító, közszereplő személyekkel kapcsolatban tágabb az alkotmányosan védett véleménynyilvánítás köre, mint más személyeknél. A perbeli közéleti, kulturális örökség hasznosításával kapcsolatos vitában közszereplőként résztvevő felperest magasabb türeési kötelezettség terheli a tevékenységével, álláspontjával kapcsolatban megfogalmazott vélemények, kritikák vonatkozásában.

[31] A másodfokú bíróság szerint a sérelmezett közlés a polgármester képviselő-testület elé terjesztett javaslata, majd a helyi népszavazást kezdeményezése, és ezek megfogalmazása, valamint a település alpolgármesterének álláspontja, mint tények alapján levont következtetés, amely véleménynek minősül. Ugyanis a perbeli sajtó-helyreigazítás iránti igény elbírálásánál a közleményt a maga egészében és valóságos tartalmuk szerint kell vizsgálni és ennek során az összetartozó részeket összefüggésükben kell értékelni (PK 12. számú állásfoglalás II. pont). A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük és betű szerinti jelentésük alapján kell figyelembe venni és nem kizárólag önmagukban kell értékelni, hanem az írás műfaji, stilisztikai jellemzőit és a közlés teljes szövegkörnyezetét értékelés alá kell vonni.

[32] Ezen kontextusvizsgálat alapján az rögzíthető, hogy az alperesi sajtószerv által közölt írás - többek között - egy kritikát fogalmaz meg, amelynek az alapja, hogy az önkormányzat 2015. év óta nem tudta eldönteni, hogy a tulajdonában lévő kulturális örökséget miként hasznosítsa. Az ingatlannal kapcsolatos döntési alternatívák felperes általi előterjesztése előbb a képviselő- testület, majd később a helyi népszavazás útján a polgárok

felé, az újságíró arra engedte következtetni, hogy a képviselő-testület vezető felperes az eladás lehetőségét nem ellenezte, azt valós alternatívaként kezelte, sőt őt kifejezetten az értékesítési szándék vezette.

[33] Nem volt vitás a cikknek azon állítása, hogy az ingatlan kulturális értékét a felperes nem tartotta kiemelkedőnek és az sem, hogy az ingatlan részben vagy egészben történő értékesítését nem tartotta elképzelhetetlennek, azt egy reális lehetőségnek, az ingatlannal való „kínlódás” megoldásának tartotta. A felperes ingatlannal kapcsolatos ezen szándékáról az írásban bemutatott alpolgármesteri vélemény is rendelkezésre állt, amely tényekből következtet a cikk írója arra, hogy a felperes „nem támogatja” a műterem kulturális célokra történő hasznosítást, hanem azt értékesíteni szeretné. A cikkben bemutatott valós tények nem zárják ki, sőt megerősítik azt a véleményt, hogy a felperes okszerűbbnek tartaná, ha az önkormányzat megszabadulna az ingatlannal való „kínlódástól”, a településnek nagy, százmillió forint összegű anyagi terhet okozó felújításának feladatától.

[34] A polgármester ezen eladási szándékának kisebbségbe kerülése a képviselő-testületben az alpolgármester nyilatkozata alapján levont következtetés és nem a képviselőtestület határozatának szavazati arányáról szóló tájékoztatás. A cikk – a szöveg teljes kontextusát tekintve - nem a képviselő-testület döntését, szavazásának eredményét ismerteti, nem arról számol be.

[35] A helyi népszavazásra bocsátást érintő közlés vonatkozásban pedig az állapítható meg, hogy a javaslatot - a perbeli tanúvallomásból kitűnően - a felperes előterjesztésre szavazta meg a képviselő-testület. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint nem vezetne helyes eredményre a tényállítások összefüggő láncolatának a feldarabolása és minden egyes láncszemnek az összefüggésekre tekintet nélküli mechanikus vizsgálata, amely a sajtóhelyreigazítás társadalmi rendeltetésével is ellentétes. A cikkben használt kifejezések és összefüggésük vizsgálatánál, valóságos tartalmuk szerinti értékelésénél jelentősége van a vizsgált kérdéssel kapcsolatban társadalmilag kialakult közfelfogásnak, általános vélekedésnek is. Ennek alapján pedig egy részletes tényfeltáró cikknek egy-egy félmondata, a teljes írás szöveggörnyezetéből kiszakítva nem értelmezhető a képviselő-testület döntéseiről szóló valótlan tájékoztatásoknak.

[36] Rámutat a másodfokú bíróság arra is, hogy a polgármester felperes nem élt az általa vezetett települést érintő közügyben a sajtó által - a szakmai és sajtóetikai szabályoknak megfelelően - felkínált véleménynyilvánítás lehetőségével. Az újságíró ebből eredő esetleges következtetési hibáit és annak következményeit ezért viselnie kell.

[37] Az első sérelmezett közlés nem értelmezhető a felperes nemleges szavazatát meghamisító valótlan tényközlésnek, míg a második sérelmezett közlés az eladás kérdésének helyi népszavazásra bocsátásának felperesi kezdeményezése – függetlenül a képviselő-testület ezt támogató egyhangú döntéstől – interpretálható a polgármester „népszavazásra bocsátási” javaslatként. Az írás az „eladási ötlet” kifejezést használja, ami a közfelfogás szerint nem azonos szemantikailag a „képvisező-testületi határozat” fogalmával. A helyi népszavazásra bocsátás alatt pedig az átlagolvasó nem a képviselő-testület döntését érti kizárólagosan, annak értelmezési tartománya a javaslat előterjesztőjét, sőt adott esetben az azt megszavazó képviselőt (polgármestert) is jelenti.

[38] Ezek alapján pedig megállapítható volt az a ténybeli alap, amely a cikkbeli vélemény kifejtését a közérdeklődésre számot tartó kulturális és politikai témájú vitában jogszerűvé teszi. A cikkben közölt tények és személyi alpolgármester nyilatkozata alapján az olvasóknak lehetősége van annak megítélésére, hogy az újságírói következtetés levonására a logika szabályainak megfelelően, okszerűen került-e sor. Ezt az értékelést az alapul fekvő tényadatok alapján az olvasók el tudják végezni. A következtetés, vélemény pedig - annak helyességétől, helytelenségétől függetlenül - sajtó-helyreigazítás alapja nem lehet egy közéleti vita kontextusában.

[39] A sérelmezett írás nem torzította el a felperes álláspontját, hanem az azzal kapcsolatos polgármesteri tevékenységének egy lehetséges kritikai értelmezését adta. Az alperes sajtó-helyreigazításra akkor sem kötelezhető, ha a kifejtett véleménnyel, levont következtetéssel a felperes nem ért egyet, ha a közölt tények más részeinek tulajdonít nagyobb jelentőséget vagy azt magára nézve sérelmesnek tartja. A sérelmezett véleményközlésnek nem bizonyosnak vagy vitathatatlanak kell lennie, hanem elégséges egy vékony ténybeli alapon kapcsolatban állnia a valósággal, ami e jelen perbeli esetben kétséget kizáróan megvalósult. Különösen így van ez akkor, ha a közfeladatot ellátó személy nem kíván a sajtó megkeresésére nyilatkozatot adni, saját álláspontját, véleményét nem osztja meg közfeladata körében. Ugyanis ezáltal nem járul hozzá a sajtó ellenőrző feladatának ellátáshoz.

[40] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, erre tekintettel a felperes az első- és másodfokú eljárásban is peresztes lett, ezért köteles a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján első- és másodfokú perköltség megfizetésére. Ugyanakkor a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint a - jogi képviselővel eljáró pernyertes - alperes a perköltségét csak felszámítás útján érvényesíthette, amelyre nem került sor, így a Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíjról nem rendelkezhetett.

[41] A peresztes felperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja, 42. § (1) bekezdése és a 46. § (1) bekezdése alapján számított 36.000 forint kereseti és 48.000 forint fellebbezési illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének megfelelően.

Budapest, 2021. július 6.

Dr. Virág Csaba s.k.
s.k.

Dr. Kovács Éva s.k.

Dr. Fintha-Nagy Péter László

a tanács elnöke – előadó bíró

bíró

bíró